

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Frances Hodgson Burnett

GRĂDINA SECRETĂ

Traducere din limba engleză de
ANDREI ALBU

Ilustrații de
CHARLES ROBINSON

LITERA
București

Secret Garden
Frances Hodgson Burnett

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Grădina secretă
Frances Hodgson Burnett

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sorin Petrescu, Ana Ion
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURNETT, FRANCES HODGSON
Grădina secretă / Frances Hodgson Burnett; trad.: Andrei Albu.
– București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-261-9
821.111

Capitolul I

Nu a mai rămas nimeni

Când Mary Lennox a fost trimisă la conacul Misseltwaite să locuiască cu unchiul ei, toată lumea a spus că era cel mai dezagreabil copil văzut vreodată. Și era adevărat. Avea un chip mic și ascuțit și un corp slăbănog, păr deschis la culoare și subțire și o expresie acră a feței. Părul ei era galben, și fața ei era galbenă, pentru că fusese născută în India și fusese dintotdeauna bolnavă, într-un fel sau altul. Tatăl ei deținuse o funcție în Guvernul englez și fusese el însuși ocupat și bolnav tot timpul, iar mama ei fusese o frumusețe aparte, căreia îi păsa doar de petreceri și distracții cu oameni veseli. Nu dorise nicidecum o fetiță, și când Mary s-a născut a dat-o în grijă unei *ayah*, căreia i s-a dat de înțeles că, dacă dorea s-o mulțumească pe *Mem Sahib*, trebuia să țină copilul departe de văzul lumii, cât mai mult posibil. Așa că, fiind un copil urât, agitat și bolnăvicios, era ținută ascunsă. Nu-și amintea niciodată să fi văzut altceva familiar în

afară de fețele întunecate ale lui *ayah* a ei și ale celorlalți servitori indieni, și cum ei întotdeauna o ascultau și o lăsau să facă tot timpul cum voia ea, deoarece *Mem Sahib* era furioasă dacă era deranjată de plânsetul ei, când avea șase ani era la fel de tiranică și egoistă. Tânăra guvernantă engleză, care a venit pentru a o învăța să citească și să scrie, a displicut-o atât de mult, încât a cedat locul în trei luni, și când alte guvernante au venit să încerce să se angajeze, întotdeauna plecau într-un timp mai scurt decât prima. Așa că, dacă Mary n-ar fi dorit cu adevărat să știe să citească, n-ar fi învățat niciodată literele.

Într-o dimineață teribil de caldă, când avea în jur de nouă ani, s-a trezit, simțindu-se foarte nervoasă, și a devenit și mai nervoasă când a văzut că servitoarea care stătea lângă pat nu era *ayah* a ei.

– De ce ai venit? i-a zis femeii străine. Nu te voi lăsa să stai. Trimite-o pe *ayah* a mea la mine.

Femeia părea speriată, dar a bălbăit doar că *ayah* a ei nu putea veni, și când Mary a izbucnit într-un acces de furie și a lovit-o, femeia a părut și mai speriată și a repetat că nu era posibil ca *ayah* să vină la *Missie Sahib*.

Plutea ceva misterios în aer în acea dimineață. Nimic nu se făcea în ordinea cuvenită și câțiva dintre servitorii băștinași păreau că lipsesc, în timp ce aceia pe care Mary îi vedea se furișau sau se grăbeau cu fețe speriate și cenușii. Dar nimeni nu-i spunea nimic, și *ayah* a ei nu venea. A fost

de fapt lăsată singură, în timp ce dimineața se scurgea și, într-un târziu, s-a dus în grădină și a început să se joace de una singură, sub un copac, lângă verandă. Se prefăcea că aranjează un strat cu flori și a înfipt flori mari stacojii de hibiscus în mormane mici de pământ, devenind în tot acest timp din ce în ce mai nervoasă și bombănind vorbele pe care le va spune și invectivele cu care o va „dărui” pe *Saidie* când se va întoarce.

– Scroafo! Scroafo! Purcico! spunea ea, pentru că a-l face porc pe un băștinaș era cea mai mare insultă dintre toate.

Scrășnea din dinți și-și repeta asta tot timpul, când deodată a auzit cum mama ei a ieșit cu cineva pe verandă. Era cu un tânăr blond și au vorbit împreună cu voci joase și ciudate. Mary îl știa pe tânărul bărbat blond care arăta ca un băiat. Auzise că era un ofițer foarte tânăr, care tocmai sosise din Anglia. Copila s-a holbat la el, dar s-a holbat mai mult la mama ei. Întotdeauna făcea asta atunci când avea șansa să o vadă, pentru că *Mem Sahib*, Mary obișnuia să-i spună așa mai des decât în orice alt fel, era o persoană tare drăguță, subțire și înaltă și purta niște haine tare frumoase. Părul ei era asemenea mătășii crețe și avea un nas mic și delicat care părea să disprețuiască lucrurile, și mai avea și niște ochi mari și surâzători. Toate hainele ei erau subțiri și pluteau, iar Mary spunea că erau „pline de dantelă”. Păreau mai pline de dantelă decât oricând în dimineața

aceasta, dar ochii ei nu râdeau deloc. Erau mari și speriați și implorau, ridicăți către fața tânărului ofițer blond.

– Este atât de rău? O, este? a auzit-o Mary spunând.

– Teribil, a răspuns tânărul domn cu o voce tremurândă. Teribil, doamnă Lennox. Trebuia să vă fi dus la dealuri acum două săptămâni.

Mem Sahib și-a frânt mâinile.

– Ah, știu că trebuia! s-a plâns ea. Am stat numai ca să mă duc la petrecerea aia caraghioasă. Ce fraieră am fost!

Exact în acel moment, din camera servitorilor a răzbătut un vaiet prelung, și, prinzând brațul tânărului domn, Mary a prins să tremure din cap până-n picioare. Plânsetul devenea din ce în ce mai sfâșietor.

– Ce este? Ce este? a icnit doamna Lennox.

– A murit cineva, a răspuns ofițerul. Nu mi-ați spus că holera a ajuns și printre servitorii dumneavoastră.

– Nu am știut! a îngăimat *Mem Sahib*. Vino cu mine! Vino cu mine! și s-a întors și a intrat în casă.

După asta, s-au întâmplat lucruri înspăimântătoare și misterul dimineții i-a fost apoi explicat lui Mary. Holera izbucnise în forma sa cea mai rea și oamenii mureau ca muștele. *ayah* se îmbolnăvisese în cursul nopții, și pentru că tocmai murise, servitorii plâneau în colibe. Înainte de a se termina ziua, mai muriră alți trei servitori, iar alți câțiva fugiseră îngroziți. Panica se generalizase și oamenii mureau pe capete.

În timpul confuziei și a tulburării de-a doua zi, Mary s-a ascuns în camera ei și a fost uitată de toată lumea. Nimeni nu s-a gândit la ea, nimeni nu a vrut-o, și s-au întâmplat niște ciudățenii despre care ea nu știa nimic. Mary a plâns în schimb și a dormit cu orele. Ea știa doar că oamenii sunt bolnavi și auzea sunete tensionate și misterioase. O dată s-a strecurat în sufragerie și a găsit-o goală, deși pe masă mâncarea nu fusese terminată și scaunele și farfuriile păreau să fi fost împinse în grabă, când persoanele care cinau s-au ridicat brusc de la masă pentru un motiv anume. Copilul a mâncat niște fructe și portocale și, fiindu-i sete, a băut un pahar cu vin care era aproape plin. Era dulce și nu știa cât e de tare. Foarte curând s-a simțit amețită și s-a întors în camera ei, unde s-a închis acolo din nou, speriată de plânsetele pe care le auzea răzbătând din colibe și de sunetul pașilor grăbiți.

Vinul a făcut-o atât de somnoroasă, încât de-abia își putea ține ochii deschiși, așa că s-a întins pe patul ei și nu a mai știut nimic pentru un timp destul de îndelungat.

Multe lucruri s-au întâmplat cât timp ea a dormit atât de greu, dar nu mai era deranjată de plânsete și de zgomotul lucrurilor ce erau cărate în și din vilă.

Când s-a trezit, s-a întins și s-a holbat la zid. Casa era foarte liniștită. Nu o mai știuse atât de liniștită înainte. Nu a auzit nici voci, nici pași și s-a întrebat dacă toată lumea se vindecase de holeră și dacă tot necazul se terminase. S-a

întrebat, de asemenea, cine va avea grijă de ea, acum că *ayah* a ei era moartă. Va fi o nouă *ayah* care poate știe noi povești. Mary se cam plictisise de cele vechi. Nu a plâns pentru moartea femeii. Nu era un copil afectuos și nu-i prea păsase de nimeni. Zgomotul, forfota și vaietele stârnite de holeră o speriaseră și o îngroziseră, deoarece se părea că nimeni nu-și amintea că ea era în viață. Cu toții aveau acum alte preocupări ca să se mai gândească la o fată de care oricum nimănui nu-i plăcea. Când oamenii aveau holeră se părea că-și aminteau doar de ei înșiși. Dar după ce boala va trece, cu siguranță cineva își va aminti de ea și va veni să o caute.

Însă, nimeni nu a venit și, cum stătea ea întinsă așteptând, casa părea că devine din ce în ce mai liniștită. A auzit ceva foșnind pe rogojină și când s-a uitat în jos a văzut un șarpe mic alunecând și privind-o cu ochi de nestemate. Nu s-a speriat, pentru că era un lucru mic și inofensiv care nu ar fi rănit-o. De altfel, părea că vrea să părăsească camera în grabă. Chiar s-a strecurat pe sub ușă, urmărit de privirile ei.

„Ce liniște ciudată“, și-a zis copila. „De parcă nu ar mai fi nimeni în vilă în afară de mine și de șarpe.“

Numai că, în minutul următor, a auzit pași în preajmă, apoi pe verandă. Erau pașii unor bărbați care au intrat în vilă, vorbind cu voci joase. Nimeni nu s-a dus să-i vadă sau să le vorbească și păreau că deschid uși după uși și se uită prin camere.

– Ce păcat! a auzit ea o voce. Ce femeie drăguță, drăguță! Presupun că și copilul. Am auzit că a fost un copil, deși nimeni nu l-a văzut.

Mary se afla în mijlocul camerei ei, când au deschis ușa, câteva minute mai târziu. Părea o apariție mică, agitată și urâtă, și mai era și încruntată pentru că începuse să i se facă foame și se simțea neglijată. Primul bărbat care a intrat era un ofițer masiv pe care-l văzuse odată vorbind cu tatăl ei. Părea obosit și tulburat, dar când a văzut-o, a fost atât de uimit, încât aproape că a sărit în spate.

– Barney! a țipat el. E un copil aici! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Fie-ți milă, cine ești?

– Eu sunt Mary Lennox, zise fetița, ghemuindu-se.

A considerat că bărbatul a fost foarte nepoliticos să-i spună vilei tatălui ei „*Un loc ca ăsta*“!

– Am adormit cât toată lumea avea holeră și de-abia m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

– Este un copil pe care nimeni nu l-a văzut! a exclamat bărbatul, întorcându-se spre însoțitorii lui. A fost de fapt uitată aici!

– De ce am fost uitată? a zis Mary, bătând din picior. De ce nu vine nimeni?

Tânărul bărbat, al cărui nume era Barney, s-a uitat la ea cu o mare tristețe. Mary chiar a crezut că l-a văzut clipind din ochi, ca și când și-ar fi șters lacrimile.

– Săracul copil! a zis el. Nu a mai rămas nimeni să vină.

În acest mod straniu și brusc a aflat Mary că nu mai are nici tată, nici mamă, că muriseră și fuseseră duși departe noaptea, că pușinii servitori indieni care nu muriseră părăsiseră de asemenea casa, pe cât de repede puteau ieși din ea, niciunul amintindu-și măcar că există o *Missie Sabib*. De aceea, locul era atât de liniștit. Era adevărat că nu mai era nimeni în vilă în afară de ea și de șarpele foșnitor.

Capitolul II

„Domnișoara Mary, cea foarte încăpățânată“

Lui Mary îi plăcuse să se uite la mama ei de la distanță și o considerase foarte drăguță, dar cum știa foarte puțin despre ea, de-abia s-ar fi așteptat să o iubească sau să-i ducă dorul foarte mult, atunci când era plecată. De fapt, nu-i era deloc dor de ea, și cum era un copil fascinat de sine însuși, își dedica întregul gând sieși, după cum făcuse întotdeauna. Dacă ar fi fost mai mare, fără îndoială că s-ar fi neliniștit din cale-afară pentru că era lăsată singură în lume, dar fiind micuță, și cum întotdeauna i se purtase de grijă, a presupus că întotdeauna așa va fi. Se gândea doar că i-ar plăcea să știe dacă urma să se ducă la niște oameni drăguți, dacă cineva va fi politicos cu ea și-o va lăsa să facă cum vrea ea, așa cum făcuseră *ayah* a ei și ceilalți servitori indieni.

Știa că nu avea să rămână în casa preotului englez unde fusese dusă la început. Nici nu voia. Preotul englez era sărac și avea cinci copii de vârste apropiate, și purtau haine